

Бих добавила, че драмата на Лора не е била разбрана и от влюбените в нея мъже.¹⁰

Що се отнася до театъра, той продължава дори след смъртта на Лора. Отелото на самоубийцата, фризирана и гримирана от най-добрите столични „стилисти“, за да бъде изложено тялото ѝ пред очите на цяла София, се превръща в истинска масова истерия. В нея личната драма е изиграна като некрофилско представление, целящо да излъчи посланието, че е погубена една млада, непрежалима, прекрасна дама. Не само приятелките, но и довчерашните одумвачи на волната ѝ душа злобно заклемяват поета. Разследването бива изпреварено от сензационните вестникарски заглавия, крещящи, че Лора е убита. Хирургическите експертизи също са нееднозначни. Така е изфабрикуван демоничният мит за убиеца Яворов... На финала се появяват и сенките на „виновните“ жени, носещи тайно цветя на гроба ѝ. За по-голяма убедителност в манипулативното продължение на трагедията... режисьорът отсъства. Екатерина Каравелова се завръща в България чак през 1914 г.... Затова днес все по-странно ни изглежда замръзналата леко иронична усмивка върху устните на самоубийцата... Запечатана от случайно попадналия на „местопрестъплението“, но явно добър фотограф.

Но да разгърнем картата на **любовната война** и да проследим театъра на военните действия, ако използваме тази удивителна метафора, съчленяваща спектакуларното с войната. Всъщност тя се проявява в творчеството на поета още преди Лора да го е увенчала с античния размах на своята „светла“ (ли?) душа – в издържаните в народностен дух и интонации творби като „Павлета делия и Павлетица млада“. Завръщането на „непознат делия“ (изразът е лйтмотивно акцентуван) напомня обсада на крепост от епическия фолклор. Делийската целувка върху тежката затворена порта е синонимна на подпалването ѝ. Самата етимология на „делия“ идва от „луд“... Актът на разпознаването на съпрузите е смислово

¹⁰ Интересна тема са преображенията Лорини в мъжките дневници: Андрей Протич и Григор Василев ѝ посвещават апологетични редове. Например: „Тая чудна и величествена фигура, тая блестяща жена с ум, с душа, със замисли и страсти, какво тя би могла да бъде в една страна с култура или поне в една среда, която няма да я потиска, притъпява“. Протич пък патетично настоява, че тя е била способна да превърне „душата на способности за творчество мъж в нещо като гейзеров кладенец, който допреди Лора е бил спокоен, непредчувстващ своята сила... Единствената значителна млада жена изчезна!“. И продължава: „Лора е трябвало да бъде убита и унищожена от Яворов. Това за никого, който познава жизнерадостната и много големи кризи преживяла Лора и вечно византийстващия и неискрен Яворов, не подлежи на съмнение“.